

Hof van Cassatie van België

Arrest

Nr. P.09.0345.N

1517

, geboren te op , wo-

nende te

beklaagde,

eiseres,

met als raadsman mr.

, advocaat bij de balie te

tegen

1. , vertegenwoordigd door het college van
burgemeester en schepenen, met kantoor te -

burgerlijke partij,

2. **VLAAMS GEWEST**, vertegenwoordigd door de Vlaamse Regering, ten ver-
zoeken van de Vlaamse minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke
Ordening, met kantoor te 1210 Sint-Joost-ten-Node, Koning Albert II-laan 19,
burgerlijke partij,

3. **GEMACHTIGDE AMBTENAAR**, optredend in de naam van het Vlaams Gewest, met kantoor te 1210 Brussel, Koning Albert II-laan 19,

eiser tot herstel,

vertegenwoordigd door

; advocaat bij het

verweerders.

I. RECHTSPLEGING VOOR HET HOF

Het cassatieberoep is gericht tegen het arrest van het hof van beroep te Gent, correctionele kamer, van 30 januari 2009.

De eiseres voert in een memorie die aan dit arrest is gehecht, drie middelen aan.

Raadsheer heeft verslag uitgebracht.

Eerste advocaat-generaal heeft geconcludeerd.

II. BESLISSING VAN HET HOF

Beoordeling

Ontvankelijkheid van het cassatieberoep

1. Het bestreden arrest verklaart de vordering van de verweerder het Vlaams Gewest niet gegrond en veroordeelt deze burgerlijke partij in haar kosten van beide instanties met betrekking tot haar vordering gemaakt dient te dragen.

In zoverre het cassatieberoep gericht is tegen die beslissing, is het bij gebrek aan belang niet ontvankelijk.

Eerste middel

2. Het middel voert schending aan van artikel 15, § 4, Monumentdecreet: het bestreden arrest verwerpt ten onrechte de exceptie van niet-overschrijving van de dagvaarding.

3. Artikel 15, § 4, Monumentendecreet bepaalt: "*De dagvaarding voor de correctionele rechtbank of het exploit tot inleiding van het geding is pas ontvankelijk na overschrijving op het hypotheekkantoor, bevoegd voor de plaats waar de onroerende goederen gelegen zijn.*"

4. Zoals de appelrechters volledigheidshalve laten opmerken, werd bedoelde verplichting tot overschrijving pas opgelegd door artikel 5 van het decreet van 21 november 2003 houdende wijziging van het decreet van 3 maart 1976 tot bescherming van monumenten en stads- en dorpsgezichten. Toen de dagvaarding op 13 september 2002 aan de eiseres betekend werd, bestond de vereiste van een overschrijving nog niet.

Het middel kan geen doel treffen en is mitsdien niet ontvankelijk.

Tweede middel

5. Het middel voert schending aan van artikel 1382 Burgerlijk Wetboek, artikel 3 Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering en artikel 149 Grondwet: zoals de tweede verweerder stoelt evenzeer de eerste verweerder haar burgerlijke partijstelling op het algemeen belang, wat niet kan bij afwezigheid van persoonlijke schade; het bestreden arrest laat na dit te onderzoeken en is strijdig gemotiveerd.

6. De appelrechters oordelen dat de eerste verweerder, anders dan de tweede verweerder, niet alleen aannemelijk maakt dat zij door het misdrijf persoonlijke schade kan hebben geleden, maar ook dat zij deze persoonlijke schade aantoonst, meer bepaald de aantasting van haar aanzien en aantrekkingskracht wegens het ernstig verval van dit cultureel erfgoed in het volle centrum van de gemeente.

Zodoende oordelen de appelrechters niet tegenstrijdig, maar verantwoordend ze hun beslissing naar recht.

Het middel kan niet worden aangenomen.

Derde middel

7. Het middel voert schending aan van artikel 15, § 1, Monumentendecreet, artikel 1 Eerste Aanvullend Protocol EVRM en artikel 149 Grondwet: zonder reke-

ning te houden met de subsidiemogelijkheden voor het herstel van het betrokken pand en met de omstandigheid dat de eiseres dit goed pas later aankocht toen het reeds in bouwvallige staat verkeerde, oordelen de appelrechters dat de herstelplicht zich uitstrekt tot het in een goede staat brengen van het gebouw zoals die kon bestaan bij het nemen van het beschermingsbesluit; strijdig met voormelde verdragbepaling wordt de herstelplicht van de eiseres onnodig verzwaard; in vergelijking tot de herstelplicht inzake stedenbouwmisdrijven wordt zij ook ongelijk behandeld; door eerst te bevestigen dat de herstelvordering van de derde verweerder gemotiveerd moet zijn en vervolgens, "*onder verwijzing naar de foutieve overweging dat de herstelplicht getoetst wordt aan de staat bij het nemen van het beschermingsbesluit*", die vordering goed te keuren, terwijl deze blijkt geeft van een onredelijk en onevenredig karakter, schenden de appelrechters zelf de motiveeringsvereiste van artikel 149 Grondwet.

8. De appelrechters oordelen dat:

- de eiseres ruimschoots de tijd had om de noodzakelijke onderhouds- en instandhoudingswerken te plannen, de vereiste vergunningen te verkrijgen en de subsidiëring te bewerkstelligen, zodat de werken hadden kunnen uitgevoerd worden;
- het verzuim in de periode waarop de telastlegging betrekking heeft, wezenlijk tot het verval van de bijgebouwen heeft bijgedragen.
- de herstelplicht op vordering van de derde verweerder bestaat ook al zijn de gevolgen van het in gebreke blijven mede door andere feiten, waarvoor geen vervolging is ingesteld, veroorzaakt;
- zonder het misdrijf de schade ten gevolge van de miskennis van de verplichting tot het uitvoeren van onderhouds- en instandhoudingswerken voor of na de periode waarop de telastlegging betrekking heeft, zich niet zou hebben voorgedaan zoals zij zich in concreto heeft voorgedaan;
- zelfs al zou het feit dat het herstel wordt uitgevoerd ingevolge een rechterlijk bevel in de weg staan aan enige subsidiëring ervan door de overheid, dit geen schending meebrengt van voormelde verdragbepaling;
- in acht genomen de motieven van de vordering van de derde verweerder, waaronder de vaststelling dat wettelijk geen keuze bestaat tussen het herstel en de

meerwaarde zoals bij stedenbouwmisdrijven, er evenmin sprake is van kennelijke miskenning van het redelijkheids- en het proportionaliteitsbeginsel, dit alles in acht genomen de vereisten van het algemeen belang.

9. Met die redenen verantwoorden de appelrechters hun beslissing met betrekking tot de herstelplicht van de eiseres naar recht.

In zoverre kan het middel niet worden aangenomen.

10. Voor het overige is het aangevoerde motiveringsgebrek volledig afgeleid uit de vergeefs aangevoerde miskenning van de herstelplicht.

In zoverre is het middel niet ontvankelijk.

Ambtshalve onderzoek van de beslissing

11. De substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven rechtsvormen zijn in acht genomen en de beslissing is overeenkomstig de wet geweest.

Dictum

Het Hof,

Verwerpt het cassatieberoep.

Veroordeelt de eiseres in de kosten.

Begroot de kosten op 91,61 euro.

Dit arrest is gewezen te _____ door het Hof van Cassatie, tweede kamer, samengesteld uit afdelingsvoorzitter _____, als voorzitter, afdelingsvoorzitter _____, en de raadsheren _____ en _____ en op de openbare rechtszitting van 8 september 2009 uitgesproken door afdelingsvoorzitter _____, in aanwezigheid van eerste advocaat-generaal _____ met bijstand van griffier _____.

8 SEPTEMBER 2009

P.09.0345.N/6